

delse, at det er saa, Han da ved denne Erkjendelse vil blive ført til en Beslutning. Nu sige de Herrer, at naar Ministeriet bliver staaende i den korte Tid, som er tilbage, saa kunne vi blive færdige med forskjellige Arbejder, der foreligge; men det er netop dette, jeg ikke troer. Jeg troer ikke, at vi med dette Ministerium blive færdige med den største Deel af de foreliggende Love, naar vi ikke ville tage, hvad Regjeringen og Landsthinget ville have, og da jeg for mit Vedkommende ikke vil være med det i mange Punkter — og det gaaer vist Mange som mig — saa anseer jeg det paa ingen Maade for givet, at vi ville faae disse Sager færdige. Er det dog ikke Noget, vi overhovedet daglig høre fra Ministerbordet: Dette Forslag kunne vi ikke modtage, af alle Udvalgets Forslag kunne vi ikke modtage noget. Høre vi ikke Ministeren sige: det skulle vi nok faae igjennem, jeg er ihærdig og skal nok faae Noget ud, jeg gaaer til Landsthinget; saa faae vi det til at sætte det ind igjen, som Folkethinget har stemt ud. Men en saadan Stilling at leve i Dag ud og Dag ind er ikke til at holde ud. Naar vort constitutionelle Maskineri har indført, at man endnu skal forsøge paa at blive enig, naar enhver anden Udvei er stoppet, ved at sende Sagen i Fællesudvalg, men nu Forholdet er et saadant, at man ikke vil have Sagen i et Fællesudvalg, er det da ikke saa klart, som at 2 og 2 er 4, at denne Udsigt til at faae flere af disse Love færdige er aldeles ringe eller saagodt som liig 0. — Men paa den anden Side bestandig at sige, at man vil afsætte eller styrte Ministeriet, det er en meget besynderlig Talemaade. Der vilde maaskee være Noget deri, og det vilde have, om ikke fuld Berettigelse, saa dog noget mere Berettigelse, naar Sagen var sendt til Fællesudvalg, og Fællesudvalget havde indstillet Forslaget til dette Things Vedtagelse, og dette Thing ikke vilde gaae ind derpaa, men dette er der ikke Spørgsmaal om her; Ministeriet siger: Vi ville ikke forsøge de Midler, som Forfatningen giver os for at tilveiebringe Enighed. Regjeringen vil ikke forsøge derpaa, men siger: Vi ville strax have en Erklæring fra Folkethinget, ellers gaae vi. Og derfor erklærer jeg, at det

paa ingen Maade kan siges, at man vil styrte Regjeringen, fordi de, der sige Nei, de Fleste af de Medlemmer, der ville stemme imod Ministeriet, sige: Ja, naar Ministeriet alligevel vil gaae om en 14 Dage eller 3 Uger, saa er den Smule Tid ikke den Dpoffielse værd. Jeg for mit Vedkommende siger, at det for mig vilde stille sig ganske forunderligt, om man vilde stemme for Ministeriet, naar det alligevel havde den Billie at gaae om 14 Dage eller 3 Uger. Efter min Overbeviisning kan jeg altsaa ikke ansee det for Andet end fuldstændig rigtigt, at man her stemmer, som man troer i det Hele at burde stemme uden Hensyn til, hvorledes Ministeriets Stilling vil blive. Stillingen vilde blive endnu mere underligt, dersom Ministeriet med Hensyn til den Tilstemning, det ønsker her, ikke kunde faae et Fleertal for sig uden ved Ministeriets to egne Stemmer. Naar de to Herrer Ministre, som ere Medlemmer af Thinget, stemte med, og Fleertallet da viste sig at være 2 Stemmer, saa vilde det see ganske forunderligt ud; men dette er ogsaa et Tilfælde, der kunde indtræde. — Nu siger man — det vil jeg ogsaa yttre et Par Ord om — at der her i Folkethinget ikke er nogen Majoritet, som man kan holde sig til, men at vi ere adspaltede i Grupper. Jeg siger da: ja, det er fuldkommen sandt; men i flere af de Spørgsmaal, hvor Regjeringen bestemmer har erklæret, dette kunne vi aldeles ikke modtage, der har dog Afstemningen viist, at der har været et stort Fleertal, ja et stort, samlet og sluttet Fleertal. Vi have jo endog oplevet mange Tilfælde, hvor en Minister med megen Betsalighed har forsvaret sine Forslag, og hvor da, naar det kom til Afstemning, Ministeren kun har faaet 5 a 6 Stemmer for sine Forslag, sin egen Stemme inclusive; dette har viist sig ved flere og det meget vigtige Afstemninger. Der næst vil jeg sige, at den sørgelige Situation, der nu er kommen frem, hvor Abningen imellem Lovgivningsmagtens tvende Thing er saa stor og beklagelig, vilde — kunde man tænke sig — have som nærmeste Følge den, at disse Grupper bleve færre, at Antallet af disse Grupper indskrænkedes, og at det derigjennem overfor saadanne i en vis Forstand